

Sobre el vot dels independentistes al País Valencià

OPINIÓ

EL FINANÇAMENT NO ARRIBARÀ PERQUÈ L'OLIGARQUIA ESPANYOLA NO AMOLLARÀ EL MOS I TOTHOM (ÉS UN DIR) ACABARÀ FENT-SE INDEPENDENTISTA. EL PAÍS VALENCIÀ, DINS D'ESPANYA, NO TÉ FUTUR

Ja em faig el càrrec que un reportatge miscel·lani, amb moltes persones entrevistades, sobre què voten els independentistes valencians (Manuel Lillo, *El Temps* núm. 1704), no pot reflectir, per les restriccions d'espai i d'altres, el que van dir cadascun dels entrevistats. Per això, com que no m'hi acabe de reconèixer, sense demèrit del reporter, voldria fer pública la meua intervenció en tota la seua extensió. Al capdavant, ho faig després de més de 40 anys de lluita per la independència de la nació catalana completa, i no només del País Valencià.

M'agradaria fer constar, de bell antuvi, que el PSAN, mitjançant un document del 1975 presentat a la primera reunió de conspiració per crear el Consell Democràtic del País Valencià (CDPV), va ser el primer partit a reivindicar explícitament la "Generalitat" (amb aquest nom precís) al País Valencià. Després, el nom i la reivindicació van ser assumits per la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià (TFPSPV) i, per això, hem tingut "Generalitat" i no "Diputació General" ni "Junta" ni vés a saber què. Encara ningú no ens n'ha donat les gràcies.

Quaranta anys després, el juny de 2015, vam fer un acte de record de la detenció dels "10 d'Alaquàs", sota el títol "Per la recuperació de la Generalitat", que era vàlid tant per al fet rememorat com per al moment polític concret d'accés a la Generalitat dels partits progressistes del Pacte del Botànic, després dels anys de desert i corrupció de govern de la dreta. A l'acte van venir i van quedar molt bé Mónica Oltra i Antonio Montiel. Ximo Puig, que acabava de prendre possessió del càrrec de president, ho va deixar per a un altre dia, però ens la deu. De fet, supose que li ho recordarà Vicent Soler (un dels 10 d'Alaquàs i conseller seu).

Em considere amic de tots dos, Puig i Soler (malgrat que siguin del PSOE), i els

JOSEP GUIA

dic que fan molt ben fet d'involucrar tothom (tothom que poden) en la reivindicació d'un "finançament just". Com que aquest finançament no arribarà perquè l'oligarquia espanyola no amollarà el mos, tothom (és un dir) acabarà fent-se, tard o d'hora, independentista. El País Valencià, dins d'Espanya, no té futur. També sóc amic d'Enric Morera i d'Àgueda Micó, que em mereixen confiança per bé que, de vegades, sembla que vagen demanant perdó a la dreta.

Tot i això, en aquelles eleccions autonòmiques del 2015 vaig votar i ho vaig fer per Ignasi Blanco, per la seva actuació valenta a les Corts Valencianes en defensa del país, la llengua i la classe treballadora. No va eixir elegit diputat per culpa de la restricció antidemocràtica del líndar del 5%. A l'Ajuntament de València vaig votar per Compromís.

El Govern de la Generalitat, com el de l'Ajuntament de València, actua més amb por cap a la dreta que amb decisions valentes cap a l'esquerra i cap al redreçament nacional del país. I potser se'n ressentiran electoralment, d'això, en les eleccions del 2019. No treure encara la barrera del

5%, no permetre o no implantar, des de ja mateix, mitjans de comunicació públics en català (TV3, Catalunya Ràdio, RTVV...), no usar la denominació "català" per a la llengua (al costat de "valencià" i d'eufemismes com "la nostra llengua", "la parla d'ací", etc.), no dir "País Valencià" al país més nostre (esbandint "Comunitat Valenciana", que és un insult), no entrar a l'Institut Ramon Llull, no gravar amb contribucions fortes les propietats immobiliàries desocupades, no defensar com cal els drets dels treballadors (fins i tot els de l'antiga RTVV), no tenir la política que caldria d'impulsió (no de substitució) d'entitats cíviques i culturals existents... Tot això pot dur molts votants (que els han votat el 2015) a l'abstencionisme el 2019.

Quant a la CUP, considere positiva la presència d'una organització d'esqueres i d'àmbit nacional català, és a dir, de Països Catalans. Jo sempre he defensat que els partits presents al país haurien de ser d'àmbit nacional. Tanmateix, no estic d'acord amb la CUP en el fet que no prioritza la reivindicació d'independència, i aquesta prioritat la defense des del marxisme d'alliberament nacional, com ja ho vaig explicar a les entrevistes que em feren a Vilaweb i EL TEMPS amb motiu de la suspensió d'activitats del PSAN.

La meua opció era fer un referent polític unitari independentista al País Valencià però m'he hagut de jubilar sense aconseguir-ho. Ja anava en aquesta direcció l'entesa "Nosaltres els fusterians" (2012), formada per PSAN, SI, ERPV i MDT, però aquests dos darrers abandonaren el projecte a començament del 2013. Va ser una llàstima, perquè la cosa anava de pujada (en actes i manifestacions), amb molt bones expectatives.

I què votaré a les eleccions del 2019? Encara no sé.

Doctor en matemàtiques i filologia de la Universitat de València